

Klucze

Już w starożytności znano klucze. Były to proste narzędzia, zrobione z drewna lub metalu. Klucze do bram miasta były bardzo duże, więc noszono je na ramieniu lub zawieszano sobie na szyi. Starożytni wierzyli, że również świat podziemny zamykają bramy, a klucze do nich mają bóstwa. W kulturze orientalno-biblijnej klucze były symbolem władzy lub zarządzania. Oddanie kluczy do miasta oznaczało przekazanie władzy nad nim. Chrystus krytykował uczonych w Piśmie, że mieli klucze do drzwi zbawienia (wiedzę), ale sami z nich nie skorzystali ani nie umożliwili tego innym, zatajając przed nimi prawdziwą wolę Boga. Według chrześcijaństwa do królestwa niebieskiego można dostać się tylko dzięki Chrystusowi. Klucz do królestwa nosi On na swym ramieniu. W tym wypadku chodzi o krzyż. Klucze zaś do królestwa niebieskiego, które Jezus przekazał Piotrowi i jego następcom, są symbolem wszelkiego pełnomocnictwa duchowego. Również sam Jezus nazywany jest „Kluczem”. Ma On otworzyć ludziom więzienie, w którym przebywają, czyli uwolnić od grzechu. Każdy człowiek ma klucz do otworzenia samego siebie. Jest nim wiara, która jest zarazem cnotą i wolnym aktem. Zmartwychwstały Chrystus zwyciężył śmierć i cały świat podziemny, czyli otrzymał do niego klucze. Wobec tego tylko On może otworzyć bramy tego świata i ożywić zmarłych. Do tego faktu nawiązuje na samym początku Apokalipsa św. Jana. Dwa skrzyżowane klucze z tiarą są symbolem władzy papieskiej. Natomiast w sztuce chrześcijańskiej dwa skrzyżowane klucze są atrybutem św. Piotra.